

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 36054

гр. София, 18.09.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
закрито заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разглежда дело номер **2311** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176а от АПК.

Образувано е по искане вх. № 25879/21.07.2026г. на М. Я. И., подадено чрез процесуалния му представител адв. А. Ч., за изменение на решение № 26245 от 29.06.2026г., в частта за разносните, присъдени в полза на заинтересованата страна.

Въведени са твърдения за неяснота и немотивираност на акта, поради това дали съдът е съобразявал разпоредбата на чл.8, ал.2, т.9 или на чл.8, ал.3 от Наредба за възнагражденията за адвокатска работа.

Счита, че ако съдът е приложил чл.8, ал.2, т.9 от Наредбата, то минималният размер на адвокатското възнаграждение бил 1 500,00 лева, а присъденият възлизал на повече с 201,57 лева, което за един жител на малко населено място, не бил никак пренебрежим.

Жалбоподателят намира, че трябвало да се приложи чл.8, ал.3 от Наредбата, защото разпоредбата на чл.8, ал.2, т.9 се отнасяла до производствата пред КЗД, а не за съдебните такива. В този случай предвиденото адвокатско възнаграждение било 1 000, 00 лв., а разликата между тази сума и присъдената от 870, 00 евро била значителна и със 70% завишение.

На следващо място, нито делото било с повишена трудност, нито производството е протекло с някакви отклонения или усложнения, нито пък участието на заинтересованата страна е било толкова интензивно.

По делото не бил представен документ за реалното изплащане на сумата от 870, 00 евро, но дори това да било сторено, не освобождавало съда да съобразява посочените факти, нито пък позволявало да се прилага разширително разпоредбата на чл.8, ал.2, т.9 от Наредба № 1/09.07.2004г.

Решението в частта за разносните не се основавало на обективни измерители върху критерия „справедливост“, а представлявало субективно схващане на съдията.

Препис от молбата е връчен на 31.07.2026г. на ответника- КЗД, който не е депозирал писмен отговор във връзка с нейната основателност.

Препис от молбата е връчен на 19.08.2026г. на Т. К. К. – директор на ПГМЕТ „С. и К. М.“-

[населено място], който също не е изпратил писмен отговор.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства, достигна до следните правни изводи:

С решение № 26245/29.06.2026г. е била отхвърлена жалбата на М. Я. И., срещу решение № 390/29.12.2025 г. по преписка № 210/2025 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Първи специализиран постоянен състав.

С този акт, М. Я. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. „13 март“ № 11, ет.1, ап.1, е бил осъден да заплати на Професионална гимназия по механоелектротехника „С. и К. М.“, ЕИК[ЕИК], представлявана от директора Т. К. К., с адрес: [населено място], [улица], сумата от 870,00 (осемстотин и седемдесет) евро, на основание чл.143, ал.4 АПК.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.176а от АПК, в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна може да го измени или допълни, в частта относно присъдените разноски. М. Я. И. е подал молбата на 21.07.2026г., в 14-дневния срок от датата на уведомяването му /13.07.2026г./, поради което същата е процесуално допустима, но неоснователна по същество.

Отговорността за разноски е гражданско облигационно отношение, което произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата да възстанови направените разноски на лицето, в чиято полза е решено делото.

По отношение на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение на заинтересованата страна, от процесуалния представител на М. Я. И. е било формулирано възражение за неговата прекомерност. Същото е било обсъдено в мотивната част на решението и е прието за неоснователно.

Както е изяснено в т.3 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по дело № 6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд на Република България, при разглеждане на възражението по чл.78, ал.5 ГПК съдът следва да извърши преценка на фактическата и правна сложност на спора и ако след тази преценка се изведе несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права да намали договорения адвокатски хонорар.

Приложимата разпоредба на чл.78, ал.5 ГПК гласи: „Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. При преценката за прекомерност съдът прилага съответно критериите за определяне на адвокатските възнаграждения по чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им, уредени в наредбата по чл. 36, ал. 4 от същия закон. Съдът не може да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение от размера на заплатеното възнаграждение на адвоката на насрещната страна“.

При изследване на прекомерността по см. на чл.78, ал.5 ГПК е важно да се направи съпоставка между цената на адвокатския труд и фактическата и правна сложност на делото. Когато съдът е сезиран с такова искане, той следва да изложи мотиви в тази насока, което в конкретния случай е направил.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено с решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 25.01.2024г. по дело № С-438/22, въведеният с разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК праг на разноските за адвокатско възнаграждение - в размер не по-нисък от минималния в Наредба № 1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа (загл. изм. ДВ, бр.14/2025г.), следва да се смята

за ограничение на конкуренцията с оглед на целта по смисъла на чл.101, §1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС).

Посоченото разрешение означава, че при преценката си за размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, и при приложение на чл.78, ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от минималните размери на адвокатското възнаграждение, посочени в Наредба № 1/09.07.2004г. Същите могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са задължителни за съда. Необходимо е да се обсъди цената на предоставените услуги, с оглед на следните критерии: предмет на спора, интерес, вид и количеството на извършената работа, фактическата и правна сложност на делото. Съобразявайки се с вида и характера на делото; защитаваният интерес; обемът на извършената процесуална дейност; правната специфика на спора, съдът е възстановил заплатената сума за адвокатски хонорар на адв. В. Д. Д. в пълен размер. Неоснователно е възражението на М. Я. И., че липсват доказателства за реалното му изплащане, напротив, видно от извлечение от банкова сметка в „ОББ“ АД (л.213 от делото), на 16.04.2026г. е била преведена сумата от 870, 00 евро от Професионална гимназия по механоелектротехника „С. и К. М.“. Съдът е посочил правното основание, от което се е водил при определяне на размера на възнаграждението (чл.8, ал.2, т.9 от Наредба № 1/09.07.2004г., вж. стр. 13, ред 19), поради което голословно се явява твърдението на жалбоподателя за неяснота и немотивираност на акта. Не се споделя възражението на жалбоподателя, че разпоредбата на чл.8, ал.2, т.9 от Наредбата се отнасяла само за производствата пред КЗД, но не и за съдебните, поради което ще се цитира нейното съдържание, а именно: „за процесуално представителство, защита и съдействие по дела по Закона за защита от дискриминация пред КЗД или съдебна инстанция – 1 500,00 лева“. Този състав на съда никога не си е позволявал „по своя субективна преценка“ да прилага разширително правните норми, като се е ръководил от точния им смисъл и съдържание.

Присъждането на поискания размер на адвокатско възнаграждение е необходимо средство за постигането на легитимна цел, която няма антиконкурентен характер, поради което Наредбата е приложима и съвместима с чл.101, § 1 от ДФЕС, във връзка с чл.4, § 3 от ДФЕС. Съдът няма задължение да присъди адвокатско възнаграждение от 766, 94 евро (седемстотин шестдесет и шест евро и деветдесет и четири цента) по чл.8, ал.2, т.9 от Наредба № 1/09.07.2004г. Съдът е преценил, че с надвишаване на минималния размер със 103, 06 евро (сто и три евро и шест цента), няма да се достигне до облагодетелстване на насрещната страна, а до действително възмездяване на адвокатския труд. Отчетено е и обстоятелството, че по делото са проведени две открити заседания, на които се е явил адв. В. Д. Д., а сумата от 870, 00 евро съответства на обема и качеството на осъществената от него процесуална работа.

Определеното възнаграждение на адв. В. Д. Д. от 870,00 (осемстотин и седемдесет) евро е справедливо и обосновано по см. на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Предвид горното, се формира извод за отсъствие на основание за изменение на решение № 26245/29.06.2026г., в частта по чл.143, ал.4 АПК.

Така мотивиран и на основание чл.176а АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба вх. № 25879/21.07.2026г. на М. Я. И., подадена чрез процесуалния му представител адв. А. Ч., за изменение на решение № 26245 от 29.06.2026г., в частта за разноските, присъдени в полза на заинтересованата страна в размер на сумата от 870,00 (осемстотин и седемдесет) евро.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7- дневен срок от получаване на съобщенията до страните пред Върховен административен съд на Република България.

ПРЕПИС от определението да се връчи на страните по делото.

Съдия: